

Zalaegerszegi Járásbíróság
Nyomozási Bíró úr számára

B. 984/2018/12. szám.

Tisztelt Bíróság!

2019 április 5-én átvettem dr Szabó Dóra ügyész által az állandó zalaapáti címemre megküldött fenti ügyszámú elutasítást tartalmazó határozatát, melyre reagálva

felülbírálati indítványt

terjesztek elő.

Indoklásként előadom, hogy:

Március 20-án a rendőrség hivatalosan engem egyszer sem vont eljárás alá. Ellenben egy teljes napon át számos alkalommal közölték velem azt, hogy velem szemben „nem is intézkednek”, én csak „kísérő” „külső szemlélő” lehetek. Azaz vagyok jelen „ha akar”-ok, de csöndben.

Mégis fentiekkel szemben ezen a napon:

- jelenlétemben kutatták át a tulajdonomban levő személygépkocsit
- foglalták le telefonomat (olyantól akivel szemben nem is intézkedik miként kérheti el és teheti el?)
- kutatták át a hivatalosan is az én vállalkozásom használatában levő iroda és raktár helységeket
- vitték el onnét az én vállalkozásom tulajdonát képező összes számítógépet. Azét akivel szemben itt is rendre az hangzik el, hogy „intézkedés sincs”. Én „ne is szólj”-ak bele, hogy az „az enyém”.
- 2 rendőrt állítva mellénk hosszú időre korlátoztak szabad mozgásomban a rendőrséggel szemközi parkolóban. Intézkedés ugyan itt sincs, de ebédet magunkhoz venni, azért elmenni nem lehet.
- kifejezett tiltások ellenére fiam általános iskolájában zaklatták gyermekemet, kutatásba kezdtek
- szedték el erőszakkal tőlem a lakóházam kulcsát
- nélkülem hatoltak be a házamba és onnan jól kihallatszóan a helységek kutatásába kezdtek
- alkalmaztak velem szemben bilincselést csak azért mert én nem mentem be utánuk a házamba
- vittek el házamból számos értéket hatósági tanú, bármiféle szóbeli közlés felszólítás, feljegyzések iratok készítése és hitelesítés azaz tényleg minden nélkül, pusztán csak felkapkodva és elhordva
- legvégül megbilincselve állítottak elő a rendőrség épületébe

méghez a mindezt oly módon, hogy ezen az egész napon külön hangsúlyozom:

- tőlem egyetlen egyszer sem kérte senki se irataimat, hogy igazoljam magam mert eljárást kezd
- nekem egy iratot nem mutattak, így számomra egyszer se, egyetlen egy iratot sem adtak
- elém soha egyszer sem állt oda senki sem, hogy bármit is kijelentsen, tudasson, kérjen vagy közöljön. Se a kutatások foglalások során de még a bilincseléssel és előállításával kapcsolatosan se
- részemre egyetlen egy iratot el nem készítettek, még kifejezett kérésem követelése ellenére se

Hiszen az eljáró rendőrök szerint március 20-án egész nap, én pusztán csak „kísérő” voltam.

Még a bilincselést követő előállításom kapcsán is a rendőrség épületéből azzal küldenek el, hogy velem szemben egész nap egy pillanatra sem intézkedtek, ezért nincs is miről iratot sem készíteniük. Tehát az egész napot a rendőrség szerint úgy zárjuk, hogy hivatalosan én mindvégig csak kísérő voltam, aki ha akart, akkor szabad akaratából jelen lehetett.

Azaz az egész napot március 20-án 16 órakor úgy zárjuk, hogy a délelőtti órától folyamatosan velem szemben -tehát az én káromra- kutathattak, minimum három különböző helyszínen és alkalommal foglalásokat színlelhetek, több esetben mozgásomban korlátozhattak, gyermekemet zaklathatták, velem szemben két alkalommal is erőszakot alkalmazhattak, kényszeríthettek, majd rendőrségre bilincsből előállíthattak, ám mégsem történt egész nap velem szemben intézkedés. Méghez a a rendőrség teljesen hivatalos március 20-i elképzelése szerint egy pillanatra sem.

Ez történt mindjárt első alkalommal a személygépkocsim átvizsgálásakor.

Ide az eljáró rendőrök ugyan hoztak még hatósági tanút, egy olyat akivel ők baráti viszonyban vannak. Ám mivel sokat is kellett várni rá, párom Rudolf János már ekkor jelezte, hogy lehetnék akár én is tanú, sőt azt is, hogy a tanút elvileg Jánosnak is kéne hozni és nem nekik. Ám a rendőrök részéről ekkor is csak az hangzik el, hogy én csak kísérő vagyok. Hiába is jeleztük, hogy adott járműnek én vagyok a tulajdonosa, ám se az eljárás alá vont (az a személy aki iratot kap a kutatás elrendeléséről) se tanú (az a személy akit a kutatás elszervezője felkér) én nem lehettem.

Ugyanekkor, a jármű átvizsgálásakor történik meg az, hogy egyszer csak elkérik zsebemből a telefonomat, majd közlik, hogy lefoglalják. A lefoglalásról semmilyen iratot nem kapok, se akkor, se azóta se. Azaz még ebben a pillanatban is -tehát még jelen irat készítésének időpontjában is!- az a tény, hogy a rendőrségnél található kell lenni egy Lenovo Vibe típusú tulajdonomat képező olyan telefont, amely még az azóta hozzám megküldött egyik iratban sem szerepel. Tehát erről az ott és akkor lefoglalt telefonomról irattal még most, még jelen indítvány készítésének pillanatában sem rendelkezem. (tegyek feljelentést ismeretlen tettes ellen, hogy az eltűnt?) Legvégül ezzel az eseménnyel kapcsolatosan is csak megerősítem, hogy se az irataimat (pl személyi igazolvány) nem kérték. Pl azért, hogy mégis kitől is foglalják le azt a telefont. Se velem a lefoglalás okát, indokát nem közölték, még szóban elhangzóan sem indokolták. Azt csak eltették. Amikor ezt szóvá tettem csak azt a választ kaptam, hogy én nem vagyok eljárás alatt, ne is szóljak.

A Zámor utcai kutatásnál is ugyanez történik.

Ezen a helyszínen van utoljára még ott a rendőrökkel baráti hatósági tanú, ám itt viszont János több alkalommal is hangosan követelte, hogy a kézzel írt jegyzőkönyvből ott és helyben másolatot kér. Konkrétan azt ismételte, hogy csak akkor vigyenek el bármit is, ha azokról és ott helyben iratot is készítenek. Erre a sokadszorra elhangzó követelésére válaszul hangzik aztán el mintegy visszavágásként az, hogy „kimegyünk még Zalaapátiba” is kutatni. Azaz hozzám is megyünk majd. János viszont közölte velük, hogy arra egyrészt nem vonatkozik a bemutatott kutatási parancs, másrészt a zalaapáti ingatlan sem az ő tulajdona, ahogyan az ott és akkor lefoglalt számítógépek jelentős része sem. Ezért továbbra is követelt egy másolatot a kézzel írt feljegyzésről ott és akkor, nem pedig majd később. Az eljáró rendőrök azonban hajthatatlanok maradtak, kijelentették, hogy János ne vitatkozzon hanem induljunk el Zalaapátiba. Ám még ekkor is rám szóltak, hogy én nem vagyok eljárás alatt. Én csak egy kísérő vagyok, így én ne is szóljak bele. Pedig több alkalommal is mondtam, hogy azok a számítógépek amiket elvisznek, azok egy része az én vállalkozásomhoz szükségesek. Egyikről például a postai csomagküldéshez előre megkapott ún. nyomkövetési számokat osztom ki, vagy a másiktól szállítókat és számlákat állítok ki. Azaz az enyéme, az én vállalkozásomban használt olyan tulajdonok, melyek a kutatást elrendelő iratban említve sincsenek. Rendőröket ez nem érdekelte, egyetlen egy gépet sem néztek meg, egyetlen egyet nem indítottak be, pusztán csak összekapkodtak mindent amit elértek, majd számolatlan az autójukba szórták az összeset. Hallatszott ahogyan bedobálták őket, biztosak vagyunk: már ott és akkor sérültek.

Jellemző volt az egész eljárásukra, mikor az eljárás vezetője elkezdett rángatni egy az íróasztalomon fellelt olyan laptopot, amely éppen dokkolóra volt téve. A dokkoló azt a célt szolgálja, hogy egy hordozható számítógépet asztalivá alakít. Ebbe volt dugva 2db lézernyomtató, 1db szkener, 1db mobiltelefon csatlakozó, 1 egér, 1 billentyűzet és még a töltő is, azaz rengeteg kábel. Ám az eljárás vezetője úgy ahogyan volt az egészet elkezdte rángatni, mire János szólt neki, hogy „nyomd meg a gombot”. A dokkolón ugyanis felül található egy jó nagy valami, amit ha benyomunk akkor azzal leoldjuk magát a laptopot arról a jó sok kábelhalomról.

Ám az eljárás vezetője nem csak nem értette mit hall, hanem kezdetben az még nem is érdekelte. Jó fél méter magasba emelve szabályosan tépte tovább csak az egészet. Ekkor már jó hangosan mondta neki János, hogy „nyomd meg a gombot”, de ő nem és nem, csak tépte azt tovább.

Viszont a szoba meg telis-tele volt emberekkel, egyenruhásokkal, stb.. akik mind látták is mit művel és hallották is mit kiabál feléje, így ők viszont már értették is mit látnak, ezért cca 1 perc környékén

már ők is elkezdtek jó hangosan mondogatni, hogy „nyomd meg a gombot”, ám az eljárás vezetője még ekkor sem értette azt, hogy az egész szoba mit is akar vele közölni.

János ekkor felállt és elindult feléje azért, hogy segítsen, mire egy pillanatra megrémült, körülnézett, majd csak ekkor fogta fel a többi rendőr mondogatásának is a hatására, hogy a „nyomd meg a gombot” konkrétan mit is jelenthet. Úgyhogy végül nagy örömeinkre kb 2perc szenvedés után megtalálta azt a gombot, amivel aztán az asztalomon talált laptopot a dokkolóról leoldhatta.

Ám ekkor jött a következő probléma, amit akkor a szoba szerencsésen már elnevetett. Ugyanis a dokkolóról frissen levett laptopot nem tudta kinyitni. Ahhoz szokott, hogy azt csak felhajtja, ám az összes üzleti célú laptopon van egy kallantyú amit el kell húzni. Jánosnak ekkor már csak egyszer kellett szólnia, hogy „húzd el a kallantyút” mire az egész szoba nevetve szinte egyszerre ismételte.

A lényeg, hogy az eljárást folytatók nagyon nem értettek hozzá így vandál módra is viselkedtek, de még erősítést sem kértek. Ha ugyanis a bizonyíték is valóban kéne nem pediglen csak a károkozás a lényeges, akkor elég lett volna ha csak a helyszínt biztosítják majd szakértőt kérnek.

A folytatásban, mikor aztán elindultunk autóval a Zámor utcából, az első piros lámpánál János Zalaapáti felé kanyarodott, hisz utoljára az hangzott el oda kell mennünk. Ekkor történt az, hogy megkülönböztető jelzést használva az egyik rendőrautó utánunk kanyarodott és leállított. Csak itt közölték velünk, hogy előbb bemegyünk a rendőrségre, tehát másik irányba kell haladnunk és nem Apáti felé. Azt közlik azért megyünk be előbb a rendőrségre, hogy a kutatás során annyira követelt és kézzel készült iratot lefénymásolják, és majd csak azt követően megyünk ki Zalaapátiba.

A rendőrség épületéhez érkeve azonban nem mehettünk be, hanem az azzal szemközti parkolóba beállva több mint egy órán át kellett várakoznunk. Az autónk mellé állítottak két egyenruhás rendőrt, akik már akkor nagyon éhesek voltak. Közben mi is arról beszélgettünk, hogy bőven elmúlt dél, el kéne menni enni valamit. Ám itt a rendőrség épülete előtti várakozás során is az történik, hogy ugyan én nem vagyok eljárás alá vonva, ám mégsem mehetek el még ebédért se.

A rendőrséggel szemközti parkolóban való várakozás végén történik, hogy egyszer csak kirohan a rendőrség épületéből egy dühös nőszemély -akit addig az életünkben soha egy pillanatra sem láttunk- és kiabálja oda, hogy induljunk el, de előbb az iskolához menjünk és nem a megbeszélt Zalaapátiba.

A rendőrség épületétől autóval 1perc sincs az iskola, a hölgy majd csak itt mutatkozik be, csak itt közli már az ismerkedés pillanatában is jól láthatóan haragosan, hogy ő kicsoda. Ám itt az iskola ajtajában Jánossal ismét összeszólalkoznak. János ugyanis egyrészt követeli a beígért fénymásolatot a Zámor utcai kutatásnál készül kéziratról, másrészt pedig az iskolai kutatásról szóló parancsot is kéri adják kezébe. Mivel egyik iratot sem kapja meg és az iskola ajtajában ezen jól össze is szólalkoznak történik meg az, hogy János otthagyta a civil ruhás rendőröket, és az addig az iskola előtti parkolóban várakozó egyenruhásokat hívja. Tehát János megy vissza hozzájuk és szólítja fel őket, hogy szálljanak ki a rendőrautóból és jöjjenek be az iskolába. Itt és ekkor hangzik el először a „bilincselés” szó is, ugyanis a három civil ruhás nem akarta azt, hogy a két egyenruhás bemenjen az iskolába. János viszont követelte a hivatalos iratokat és közölte a civil ruhásokkal, hogy csak akkor megy be az iskolába, ha a két egyenruhás is jöhet. Ha nem tetszik ez nekik akkor maximum bilincset rakathatnak rá, de akkor viszont úgyis jönnie kell az egyenruhásoknak is.

Ezért a civil ruhások választhatnak, hogy vagy bilincsből vagy anélkül, de ha be akarnak menni az iskolába is méghozzá úgy, hogy se kutatási parancsuk se egy hatósági tanújuk se a korábbi kutatásokról se egyetlen egy iratuk se, nos akkor az egyenruhások is biztosan jönni fognak. János az

egyenruhásokra mutatva mondta, hogy „ő nem szégyenli őket” ám ha ennyire szabálytalan az eljárás, akkor jelen kell lenni minél több embernek.

És igaza is lett, ugyanis benn az iskolában is az történik, hogy amíg mi az emeleten az iskola alapítványi vezetőjével valamint a civil ruhások közül kettővel valamint még 2 egyenruhás társaságában várakozunk az iskola igazgatójára, addig az egyik civil ruhás rendőr tőlünk elszakadva lerohan az első szintre és letámadja a gyerekeket.

Ekkor történik az a furcsa eset, hogy János utánuk akar menni, mire az emeleten velünk tartózkodó haragos civil rendőrhölgy közli ő nem mehet. János eljárás alatt van, neki maradnia kell. János ekkor szól rám, hogy menjek akkor én, hisz én csak kísérő vagyok, én szabadon mehetek. Ám ekkor ugyanez a haragos rendőrnő rám is rám szól, hogy nekem is maradnom kell, én sem mehetek. Tehát intézkedés alá sem vagyok vonva, csak kísérő vagyok, ám mégis eltiltottak a szabad mozgástól. János unja meg újra ezt a parttalan vitát, hogy egy nem eljárás alá vont kísérő személy (azaz én) miért ne mehetne azon rendőr után, akiről kitalálható is, hogy teljesen egyedül és felbolydult idegállapotban éppen a gyerekekre támad. János lép le, azaz kvázi szökik meg az emeletről.

Ennek az iskolai eseménynek a végén történik meg ismét az, hogy a kézzel írt iratok készítésekor én említve sem vagyok. A jegyzőkönyv aláírásakor pedig a rendőrség részéről kérdés helyett az a mondat hangzik el, hogy annak aláírását „gondolom itt is megtagadja”, mire János azzal vág vissza, hogy „Te nem érteni magyar?” Mert ha nem mozoghatok, akkor engem is iratba kellene foglalnia.

Ezt követően érkezünk meg Zalaapátiba.

Jánosnak előbb átadnak egy az ő nevére kiállított, ám az én tulajdonomat képező ingatlanra vonatkozó kutatást elrendelő határozatot, majd János pontosan erre reagálva közli, hogy ez már a harmadik alkalom mikor előre szólt is, hogy ez sem az ő tulajdona, sőt ehhez az ingatlanhoz immár kulcsa sincsen, úgyhogy ő még ha akarná sem tudná azt kinyitni.

Az intézkedés vezetőjét viszont ezek a tények nem érdekelték, János megbilincselését rendelte el annak ellenére is, hogy János itt is felhívta figyelmét, hogy egy „nem cselekvés” nem minősül „kutatás akadályozásának”, tehát ebben a szituációban indokolatlan lesz a bilincs alkalmazása.

Sőt János már bilincsben felszólítja őket arra is, hogy vagy hozzanak nekem kutatási parancsot vagy hívjanak lakatost és kérjenek hatósági tanút, mert így ahogyan egész nap is tették nem működhetnek

Ám mindezzel nem foglalkoznak, Jánost bilincsben elvezették, majd engem, aki ugye egészen addig csak kísérőként lehettem jelen, szólítottak fel a házam ajtajának kinyitására.

Csak hogy én semmilyen papírt nem kaptam, még azt sem amit János kapott, azt sem láthattam. Sőt még itt sem hangzik el az, hogy akkor én is eljárás alá lettem vonva. Se az irataimat semmit sem kérnek még itt sem, pusztán csak azt ismételtetik, hogy számukra nem szükséges írott parancs.

Tehát érdemi kijelentések még ekkor sem hangzanak el, pusztán csak annyi történik, hogy a dühös civil rendőrhölgy előbb elem pattant, szidalmazott, olyan kifejezéseket használt mintha én buta lennék, majd erőszakkal kiforgatta zsebeimet. Csak hogy lakáskulcsot nálam sem talált. Ezért az akkor már elvezetett Jánosék után mentek, ám őt is átkutatva nála is csak a keszthelyi ház kulcsait találták.

Amint rájöttek, hogy a Jánosnál talált keszthelyi kulcsok tényleg nem nyitják a zalaapáti ház ajtaját, ismételten az autóm kutatását kezdték el. Én hiába is kérdeztem őket, mire fel hivatkozva is kutatják át ismét a kocsimat immár másodszorra is, csak hogy erre még dühösebbek lettek és nagyon csúnyákat mondtak.

Így történik aztán meg az, hogy amint megtalálták házam kulcsát az autómban, örömben se szó se beszéd egyből felnyitva azt, be is rohantak -egyetlen kivétellel- mindannyian a házamba.

Mi pedig kinn kettesben az egyetlen egy egyenruhás rendőrrel aki még maradt a ház előtt azt hallhattuk, ahogyan ők odabenn burogtatásba kezdenek. Konkrétan pl a gyerekjátékos láda kiburításának hangja jó nagyot szólva hallatszott ki, de hallhattuk a konyhaszekrények csapódását is

Aztán percekkel később, már a konyhából kiabálta ki az udvarra az eljárás vezetője -és szó szerint idézem- hogy „hozzátok be, mert ha én hozom..” és itt elhalkult a mondata..

Közöltem „én nem megyek be”, mire kikiabálta ha nem megyek magamtól „akkor bilincset rakat rám” és úgy fog bevitetni. Ekkor én a közelemben álló egyenruhás felé fordultam, majd jobb és bal csuklómat egyszerre előrenyújtva mutattam, hogy akkor tegyenek rám is a bilincset. Én ugyan ezt kedvesen tettem, ám bentről azonnal jött is a kiabálás, hogy „akkor tegyétek már rá, de ne én menjek ki érte”

Szegény egyenruhás rendőr nagyon nem akarta a bilincselésemet, még szabadkozott is, hogy ő nőt még sosem bilincsel, ám bentről csak azt kiabálták, hogy tegyétek már rá.

Itt kell elmondanom, hogy ugyan én nem szóltam arról, hogy gyermeket várok, ám ezen esemény időpontjában már 12 hetes terhes voltam, tehát a hasam is szépen látszott. Az eseményről készült fényképeken -ha megvannak azok és nem tüntették el őket- akkor bizonyára igazolni is fognak.

Azonban én még a bilincselést követően sem mentem önként be a rendőrök után a házamba -a bilincset rám tevő egyenruhás rendőr konkrétan pedig semmit sem szándékozott velem tenni, mert mint kiderült ő észre is vette, és rá is kérdezett, hogy „babát várok-e?”- ezért aztán konkrétan a fürdőszobából szaladt ki a dühös rendőrhölgy. Előbb megfogott könyököm felett és behúzott az előszobáig, majd az előszobában a hátamra téve kezét benyomott előbb a konyháig, majd ott vállaimat elfordítva egészen a gyerekszobáig tolt maga előtt előre.

Azaz a rendőrhölgy csak jó határozottan húzott és tolt, vagy ha tetszik akkor rángatott és löködött. Ennek megítélése pusztán csak nézőpont kérdése. Nekem sok volt az a fizikai ráhatás amit velem tett, ő viszont biztosan majd úgy fog emlékezni rá, hogy hozzám sem ért.

Idetartozó fontos gondolat, hogy az ügyészi irattól eltérően benn az ingatlanban tőlem semmit sem kértek előadni, hozzám egyszer sem szóltak, még a bilincselést sem indokolták, pusztán csak annyit láthattam-hallhattam, hogy egymás közt azon panaszkodnak, hogy elfogyott az a bizonyítékokat gyűjtő zacskó, amiből korábban még hoztak ugyan párat magukkal, de lezárni már a korábbi helyszíneken sem tudtak.

Ekkor szólok én rájuk, hogy miként gondolják azt, hogy „én egyedül vagyok idebenn velük szemben”, „még tanúm sincsen miket is művelnek”, melyre reagálva is csak az hangzik el, hogy én maradjak csendben. Immár bilincsből lettem ismét csak „kísérő”.

Pedig én nem is veszekedtem velük, és aki egy kicsit is ismer az mindenki tudja is rólam, hogy én egy nagyon halk szavú, csöndes anyuka vagyok.

Aztán a házamból elsőnek én távoztam, majd annak ajtaját is az egyik civil ruhás rendőr zárta be, de le nem pecsételte, pedig engem bilincsből szállítottak el a rendőrség épületébe. Mindez pedig azért történik így, mert a házból távozva a rám bilincset tevő egyenruhás ugyan megkérdezte, hogy leveheti-e már a bilincset, hisz „úgysem áll ellen”, ám ekkor a dühös rendőrhölgy ráparancsolt az egyenruhásra, hogy „dehogyan! majd csak az őrsön, amikor végeztünk a papírokkal is”

Ám az őrsre beérve már sorra jöttek telefonok is, ezért aztán az a furcsa történik, hogy habár mindannyian bemegyünk, azaz a civil ruhásokkal, a „velem szemben nem is intézkedőkkel” is egyszerre érkezünk be, ám ott váratlanul már semmit sem papírozunk, egyetlen egy iratot sem készítünk.

Benn a rendőrség épületében bilincsemet levéve egyszerűen csak elküldenek.

Még szerencse, hogy legalább az egyenruhás volt olyan kedves, hogy legalább ő elintézte, hogy a házamhoz visszavigyenek.

Ezen a napon is nekünk Keszthelyen 4 gyermekünk volt iskolában, óvodában, így külön érdekes, hogy engem Zalaapátiban 16 órakor engednek el, ám Jánost Keszthelyen még 17 órakor is csak úgy, hogy percekkel korábban még fogdára is be akarták tetetni.

Számomra fontos, hogy 20-án este én azt sem tudom János hol van, az elvezetését követően vele mi is történhetett? Sorsáról információval nem rendelkezem, ám őt se felhívni, utána rendőrségen érdeklődni, de telefon hiányában még ügyvéd barátainkat értesíteni sem tudtam.

Egészen este 6 óráig mindannyian a gyerekekkel csak azon izgultunk, hogy vele mi is történhetett.

Hazaérkezve János aztán előbb az ORFK-ról egyik évfolyamtárs barátját akarta felhívni, ám mire szerzett egy telefont és mire kölcsönszámítógépen hozzáfért a telefonszámhoz is már úgy érezte, hogy vár pár napot.

Hiába tette, mert 4 nap várakozás után sem történt semmi elnézés-féle, így előbb helyben jelentette az esetet, majd még számos alkalommal hiába keresve az eljáró civil rendőröket is, kénytelen volt az ügyészi iratra is reagálni.

János az ő bilincseléséről már március 20-án kapott igazolást, én viszont csak az eseményeket követően kereken 9 nappal később, esti órában már lefekvéshez készülődve kaphattam csak kézhez egy ugyanolyat. Ezen az iraton is még nem az én igazolványszámom szerepel. Konkrétan ezen az iraton a 776278SA szám szerepel, melyet tévesen a kutatásról szóló határozatból nézhetek ki, mely szintén egy lehetséges bizonyíték arra, hogy március 20-án engem egyszer sem igazoltattak, azaz azon a napon hivatalosan engem eljárás alá egyszer sem vontak.

Az anyagi kártérítésről János lemondott, én azonban a saját részemről nem teszem. A tulajdonomat képező eszközök több milliós értékén felül például csak a postarendszerben okozott kár is százezres nagyságrend. Ugyanis idő szükséges új eszközök beszerzéséhez, de a postánál régi csomagszámok visszavonása és új program kiadása is idő, mely idő alatt pontosan dupla költséggel szállítottam. Munkanapok, azaz szintén költség az új rendszerek adattal történő feltöltése is. Aztán a lefoglalt memóriakártyákon is ezresével vannak olyan általam készített termékképek, leírások, idegen nyelvű fordítások, melyek egy részéről másolattal sem rendelkezem mert azt a másolatot is elvitték, ám pl csak a fotók ismételt elkészítése ebben a minőségben is több hónap munkája lesz majd. Mi ebből élünk. Mi nem úgy vagyunk, mint egy átlag család ahol akad esetleg egy-két számítógép, hanem mi interneten kereskedünk. Nincsen üzletünk, ám kizárólag az internetet használva mégis jelentős nemzetközi forgalmat bonyolítunk. A rendőrök pedig az összes ehhez szükséges technikai eszközt elvitték tőlünk. Még az internethez való hozzáférés lehetőségét is, azaz még azon telefonkártyákat is, melyekkel a világhálóra felléphettünk volna. Rendelésekre reagálhattunk volna, kérdésekre ajánlatokra válaszolhattunk volna, stb..stb.. melynek eredményeként több mint egy hetes forgalmat is elvesztettünk.

Az én utóbbi 6 éves munkámnak minimum a negyedét, de inkább harmadát vesztettem el!

Tehát nem csak az eszközök amúgy is jelentős értéke az okozott kár - miközben ezzel arányosan pedig egy általános iskolában gyerekek lehetséges, hogy személyes adattal éltek vissza?

Kérem a fent leírt történések szakszerű kivizsgálását, ezzel párhuzamosan károm enyhítését.

Tisztelettel:

Krausz Henriett

Kelt: 2019 április 9-én

ui: Ez az irat már le volt borítékolva mikor hozzáírom, hogy a mai napon érkezett a ZMRFK Bűnügyi Osztályától egy irat a Zámor utcai címemre, ám Székely Miklós részére. (Ő volt az eljárás vezetője) A levelet nem vettem át, „címezett ismeretlennel” jeleztem mihamarabb érjen vissza.